

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

18 noiembrie 2015

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

mun. Chișinău

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpatul Țolov Evghenii, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Taraclia din 29 octombrie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 aprilie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Țolov Evghenii Chiril, născut la 18 decembrie 1978, originar și domiciliat în or. Taraclia, str. Cotovschi 5, ap. 72.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 24.03.2014 – 29.10.2014;

Instanța de apel: 08.12.2014 – 01.04.2015;

Instanța de recurs: 02.10.2015 – 18.11.2015.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Taraclia din 29 octombrie 2014, Țolov E. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă a fost admisă și s-a dispus încasarea din contul inculpatului Țolov E. în beneficiul părții vătămate Borodin V. suma de 55337,30 lei cu titlul de prejudiciu material și suma de 20 000 lei cu titlul de prejudiciu moral.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, la 30 decembrie 2012 la ora 21:00, Țolov E., fiind în stare de ebrietate și aflîndu-se în ograda blocului situat pe str. Cotovschi 5, or. Taraclia, în urma litigiului apărut spontan cu Borodin V., intenționat a aplicat ultimului două lovituri cu pumnul în partea stîngă a feței, după ce l-a doborît pe Borodin V. la pămînt, și în continuarea faptelor sale

infracționale îndreptate la cauzarea leziunilor corporale, i-a aplicat câteva lovituri cu pumnul pe partea dreaptă a feței, iar în rezultatul loviturilor aplicate i-a cauzat părții vătămate leziuni corporale medii sub formă de fractură dublă a mandibulei la nivelul mentonului din stînga și procesului articular din dreapta cu dereglarea sănătății de lungă durată.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 152 alin. (1) Cod penal, *vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății persoanei*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către inculpatul Țolov E. și avocatul Donea S. în numele inculpatului.

3.1. Inculpatul Țolov E. prin apelul declarat a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia acesta să fie achitat de săvîrșirea infracțiunii incriminate din motivul că nu el a săvîrșit fapta prejudiciabilă.

În motivarea apelului declarat, inculpatul a indicat că, prima instanța greșit a apreciat probele administrate și declarațiile martorilor audiați pe această cauză penală, și respectiv eronat a ajuns la concluzia de a-l condamna pe acesta.

Mai mult ca atît, inculpatul a menționat că starea de fapt reținută de prima instanță nu corespunde circumstanțelor reale, indicînd că el nu este vinovat în comiterea infracțiunii incriminate.

3.2. Avocatul inculpatului prin apelul declarat a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia inculpatul să fie achitat din motivul că în acțiunile acestuia nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii.

În argumentarea solicitărilor înaintate, apelantul a indicat că, urmărirea penală a fost efectuată cu încălcarea cerințelor Codului de procedură penală, neobiectivă și în mod unilateral, și anume inculpatului i-a fost încălcat dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil. Astfel, la data de 30.03.2013, prin ordonanța ofițerului de urmărire penală Țolov E. a fost recunoscut în calitate de bănuț și, contrar dispoziției art. 63 alin. (3) Cod procedură penală, învinuirea a fost înaintată lui Țolov E. după 6 luni - la data de 28.08.2013. Prin cererea din 19.03.2014, Țolov E. a cerut termen pentru a încheia contract de asistență juridică cu un avocat ales, refuzînd asistența juridică garantată de stat, însă acest lucru i s-a refuzat, fiindu-i încălcat dreptul la apărare.

La fel, a mai menționat că, inculpatul Țolov E. a fost condamnat în baza unor probe contradictorii, ilegale.

Mai mult ca atît, din declarațiile părții vătămate Borodin V. este clar că inițiatorul conflictului a fost însăși partea vătămată, anume el l-a lovit primul pe Țolov E., fapt confirmat atît de către partea vătămată, cît și de martorul Dogaru M., însă prima instanță nu a ținut cont de acest fapt.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 aprilie 2015 apelurile declarate au fost respinse, ca nefondate, iar sentința a fost menținută fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că, audiind participanții la proces, raportînd situația de fapt la cea de drept, cercetînd argumentele invocate de părți, în coraport cu materialele dosarului penal, s-a ajuns la concluzia că apelurile declarate sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse.

Astfel, instanța de apel a constatat că, starea de fapt și de drept reținută în sarcina inculpatului Țolov E. corect a fost încadrată juridic în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, de către prima instanță.

Aceste împrejurări au fost stabilite corect reieșind din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectîndu-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Așadar, instanța de apel a indicat că, prin cumulul de probe acumulate se confirmă vinovăția inculpatului Țolov E. în comiterea infracțiunii imputate, în speță întrunindu-se elementele constitutive ale infracțiunii incriminate – evaluate prin prisma prevederilor art. 126 alin. (2) Cod penal.

Instanța de apel nu a reținut argumentele apărării precum că nu a fost administrată nicio probă care ar dovedi vinovăția inculpatului Țolov E. în comiterea infracțiunii incriminate, deoarece toate probele cercetate, în coroborare dovedesc faptul, că anume Țolov E. a comis infracțiunea.

În acest sens, instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatului Țolov E., apreciindu-le ca fiind o metodă de apărare aleasă de către inculpat în scop de a se eschiva de la răspunderea penală pentru fapta comisă, deoarece ea nu coroborează cu celelalte probe administrate pe cauza penală dată.

Reieșind din considerentele menționate, instanța de apel a concluzionat că, apelurile declarate sunt nefondate și urmează a fi respinse.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel inculpatul Țolov E. a atacat-o cu recurs ordinar, solicitînd casarea deciziei rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia acesta să fie achitat de comiterea infracțiunii, din motivul lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii în acțiunile acestuia.

Recurentul în motivarea recursului indică că, el nu este vinovat în comiterea infracțiunii incriminate, deoarece el nu a avut intenția de a lovi pe partea vătămată Borodin V., ci a avut intenția de a salva o doamnă pe care Borodin V. încerca să o violeze.

Reieșind din contextul dat, recurentul menționează că, instanțele inferioare la adoptarea hotărîrilor de condamnare s-au bazat doar pe declarațiile părții vătămate, pe care le consideră subiective și care contravin realității.

Mai menționează că, suma de bani pe care o solicită partea de vătămată în acțiunea civilă este nejustificată, deoarece el nu a comis infracțiunea și nu îi datorează ultimului nicio suma de bani.

Recurentul în cererea de recurs nu indică vreun temei prevăzut la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, acuzatorul de stat a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului inculpatului, menționând că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece criticele recurentului nu au fost argumentate conform exigențelor prevăzute de art. 427 din Codul de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente de fapt și drept.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului ordinar declarat de inculpat se conchide că acesta nu invocă nici un temei de drept prevăzut la art. 427 Cod de procedură penală, pentru casarea hotărârii contestate, însă critică decizia instanței de apel sub aspectul aprecierii probelor de către aceasta.

În continuare, în probarea celor invocate, recurentul a mai descris în conținutul recursului declarat că probele administrate pe caz, nu au fost apreciate de instanțele de judecată la justa valoare, ceea ce, în consecință, a dus la condamnarea lui pentru comiterea infracțiunii incriminate.

Însă, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelurilor declarate de către inculpat și avocatul acestuia, ca nefondate, cu menținerea sentinței atacate.

La fel, instanța de recurs reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor

din dosar, ajungînd la concluzia corectă că sentința atacată este legală și întemeiată, iar la adoptarea sentinței instanța de fond a dat o apreciere justă probelor administrate și corect a ajuns la concluzia expusă în pct. 5 al prezentei decizii.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

În același context, în vederea respingerii argumentelor din recurs invocate de inculpat privitor la chestiunea de apreciere a probelor, instanța de recurs amintește că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decît cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel. Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel, corectitudinea condamnării inculpatului Țolov E. privind învinuirea imputată acestuia.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Colegiul penal, verificînd suplimentar materialele dosarului, specifică că, judecînd apelul, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă de menținere a sentinței prin care s-a dispus condamnarea inculpatului în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-au stabilit cu certitudine că inculpatul a săvîrșit vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății persoanei în circumstanțele reținute de către instanțele de fond.

Cu privire la criticile inculpatului, precum că instanțele de fond au pus la baza hotărîrilor de condamnare doar declarațiile părții vătămate Borodin V., care contravin realității, Colegiul penal reține că, aceste critici sunt vădit neîntemeiate, menționînd că în speță au fost administrate și alte probe suficiente care demonstrează nemijlocit vinovăția inculpatului Țolov E. în săvîrșirea infracțiunii prevăzute la art. 152 alin. (1) Cod penal, și anume, aceasta se conchide din declarațiile martorilor audiați pe cauza penală dată: Dogaru M., Calciu D., Borodin V., Rudenco S. și Simcova M.

De asemenea, vinovăția acestuia a fost statuată de instanțele ierarhic inferioare și reieșind din următoarele probe puse la baza condamnării inculpatului: raportul colaboratorului operativ de serviciu IP Taraclia din 31.12.2012 (Vol.I, f.d. 8); cererea părții vătămate Borodin V. (Vol.I, f.d. 10); procesul verbal și planul-schiță de cercetare

la fața locului din 31.12.2012 (Vol.I, f.d. 11-12); extrasul din fișa de boală a bolnavului staționar nr. 23822 (Vol.I, f.d 16, 195) și raportul de expertiză medico-legală nr. 31/D din 15.02.2013 (Vol.I, f.d. 43).

Reieșind din cele menționate, instanța de recurs reiterează că instanța de apel corect a dispus respingerea apelului declarat de inculpat și de către avocatul acestuia apreciind argumentele expuse în textul cererilor de apel, drept nefondate, din motiv că probele nominalizate mai sus, cert dovedesc faptul că inculpatul intenționat a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 152 alin. (1) Cod penal.

Referindu-se la acțiunea civilă, Colegiul penal consideră întemeiate aprecierile primei instanțe, menținute de instanța de apel, care a dispus încasarea sumei 55 337,30 lei cu titlul de prejudiciu material și a sumei de 20 000 lei, cu titlul de prejudiciu moral, iar argumentele inculpatului invocate în acest sens sunt respinse ca fiind neîntemeiate.

În concluzie, Colegiul penal conchide că, considerentele menționate se raliază celor constatate de instanța de fond și de apel privitor la situația de fapt și de drept reținută în cauză și privitor la stabilirea vinovăției inculpatei, pe baza unei juste aprecieri a probelor administrate în cauză, dînd faptelor comise de acesta o încadrare juridică corectă.

Hotărîrea atacată este legală și întemeiată, fiind adoptată în corespundere cu prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală și din atare considerente, recursul ordinar declarat de recurent este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul *Țolov Evghenii Chiril*, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 aprilie 2015, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 18 decembrie 2015.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru